

De ware spirit van het

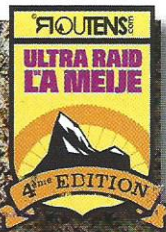
Na slechts drie edities, heeft de Ultra Raid de la Meije al een stevige reputatie opgebouwd bij de liefhebbers van raids in het hooggebergte. In één of twee dagen en over een totaal van 112 kilometer, krijgen de deelnemers de kans de buitengewone landschappen van Oisans te ontdekken. We vertellen je over de editie 2014 die al zijn beloften heeft ingelost.

De langste afstand van de Ultra Raid de la Meije – dat is 112 km – wordt in 1 of 2 dagen gereden. De liefhebbers van chronoritten hebben op zaterdag al een afspraak voor een vroege start (6 uur). De tochtrijders starten op hetzelfde moment, maar zullen ‘genoegen’ moeten nemen, op deze eerste dag, met 70 kilometer en 3000 hoogtemeters. De volgende dag zullen ze elkaar weer ontmoeten aan de startlijn in het centrum van het dorp La Grave om de

rest van het parcours af te leggen, dat is 50 kilometer en 2500 hoogtemeters. Dit zijn veelzeggende cijfers en je kunt dus raden hoe moeilijk het is...

Het kloppend hart van het evenement is gelegen in het dorp La Grave. Aan de voet van het gebergte La Meije en van de gelijknamige gletsjer, staat dit oord in de Hautes-Alpes bekend als een prima plek voor skiën buiten de skipistes. La Grave draagt bovendien het label van het clubje van de mooiste dorpen

van Frankrijk. Op vrijdagmiddag, haasten de deelnemers zich naar de feestzaal om daar hun rugnummer af te halen. De meesten zijn van Franse nationaliteit, maar de organisatoren kunnen ook rekenen op de aanwezigheid van enkele Zwitsers, Italianen of Nederlanders. Een tiental Belgen is ook naar La Grave afgezakt, waaronder uw dienaar. De organisatoren hebben het op de website duidelijk aangekondigd : veiligheid is een prioriteit. Onze rugzakken worden dus

bergfietsen!

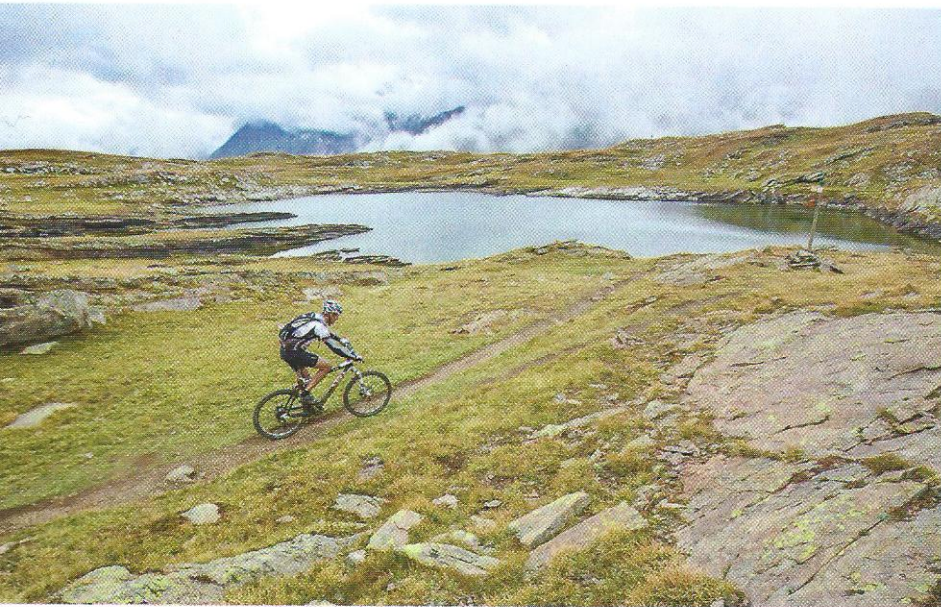
nauwlettend gecontroleerd. Pas op als je je overlevingsdeken of je fluitje bent vergeten! Tijdens de briefing 's avonds, krijgen we bovendien een lezing over het milieu : we worden verzocht de haarspeldbochten niet af te snijden en niet onnodig te slippen. Dit alles wordt ons trouwens het hele weekeinde in herinnering gebracht via enkele borden langs het parcours. We vinden dit een uitstekend initiatief. Het is nu hoog tijd om te gaan slapen, want morgen wordt het een lange en vermoeiende dag.

Dat circuit mag er zijn!

In de vroege ochtend van de eerste etappe regent het pijpenstelen, want een ramp. Geen leuk vooruitzicht als je weet dat je op een hoogte van ruim 2600 meter moet

klimmen. Twijfel alom : zullen we vertrekken of niet? Misschien wordt de start uitgesteld. We proberen een goed excuus te vinden om niet naar het centrum van het dorp Villard d'Arène te gaan waar de startlijn is. Maar enkele minuten vóór de start, gebeurt er een wonder, de regen stopt plotseling. En hier heb ik een vreselijke tegenslag : ik ben mijn hotelcode vergeten en loop vertraging op. Ik kan de start om 6 uur niet nemen. Wat een ramp. De eerste kilometers van de Ultra raid zijn juist de spannendste momenten van deze Franse wedstrijd. Het kleine peloton van de deelnemers vormt een lang lint op de bergpas Lautaret. De zon is nog niet op en de bikers steken hun lichten aan om het parcours te ontdekken. Na wat rijden op een smal spoor op de 'Col

du Lautaret', storten de deelnemers zich op de beklimming van een andere legendarische top, de Galibier. Een lang pad met wat draagwerk brengt ze naar de top van de etappe, op een hoogte van 2640 meter. Het begint te dagen en de fabelachtige landschappen van de Hautes-Alpes doemen langzaam op. Het regent niet meer maar het tracé blijft uiteraard modderig en glad. De volgende etappe is de Col de la Ponsonnière (2617 meter). We rijden op een mix van sporen en smalle uitkragende paden en komen op de top aan. De zwaarste moeilijkheden liggen achter ons. Nu komt het plezierigste deel voor de liefhebbers van technische paden : een lange afdaling naar de Alpe du Lauzet, gevolgd door het prachtige 'Chemin du Roy', boven de

© SWW

© SWW

weg van Briançon naar de Col du Lautaret. Het is een magisch moment en bovendien begint de zon nu lekker warm te schijnen. We kunnen onze jassen in de rugzakken laten liggen. Het tweede gedeelte van de route is minder hoog, lichamelijk minder zwaar en ook technisch gemakkelijker. Na een korte maar heel mooie afdaling in het onderhout, ondernemen we opnieuw de beklimming van de bergpas Lautaret, maar nu aan de andere kant. De lange pauze met de vitaïllering aan de top komt als geroepen. De verte zien we het dorp La Grave liggen. We beseffen dat we nog veel energie nodig zullen hebben om het meer Pontet en de top van de Aiguillon te bereiken. Dit is de laatste top van de dag. In de loop van de namiddag, krijgen we een adembenemend uitzicht op de gletsjers van het gebergte La Meije. De liefhebbers stappen af om nog beter te genieten. Even glimlachen naar de fotograaf en dan pakken we een laatste en ondermooie afdaling aan. Na steile stukken, snelle en ludieke singletracks, mooie poortochten van hooggelegen gehuchten, komt de eindstreep in zicht. De namiddag is bijna voorbij, de eerste deelnemers aan de route tocht zijn allang aangekomen, maar dat maakt het uit! Met deze eerste etappe komen al onze dromen in vervulling. De

DE WEDSTRIJD

De editie 2014 van de Ultra Raid de La Meije heeft een ware sportieve prestatie teweeggebracht. Yoann Sert (Team Raid Vauban-Dynafit), de winnaar van de kilometers van de Elite Ultra, brak immers het record dat tot nu toe op naam stond van een andere specialist van lange afstandsraids, Frédéric Frech. Dit alles in bepaald lastige omstandigheden. Sert, die dit jaar de Transmaurienne won, had bij aankomst meer dan een uur voorsprong op zijn teamgenoot Benoît Vaxelaire. "Ik heb geleerd van mijn ervaring van vorig jaar en heb ervoor gezorgd dat ik nooit in het rood kwam", vertelt de gelukkige winnaar. "Ik wilde die raid beslist winnen. Deze route is voor mij gemaakt. Ik ben dol op de afdalingen, ze zijn heel ludiek". Bij de dames, was Danièle Troesch (die in juli de MB Race Ultra won) de enige die de lange afstand reed. Ze behaalde hiermee haar vierde achtereenvolgende titel in La Grave!

© SWW

© SWS

Ultra Raid de la Meije heeft met deze luidieke en lichamelijk inspannende route onze harten veroverd. Op de zonnige terrassen van La Grave, genieten we nog lang na...

De fabelachtige landschappen van La Meije Deze tweede etappe wordt als 'rustiger' aangekondigd: 'slechts' 50 kilometer maar toch 2500 hoogtemeters. We proberen mekaar gerust te stellen en denken dat de organisatoren zich misschien met de cijfers hebben vergist... Het begint positief, met een start om 9 uur 's morgens in het centrum van La Grave. Nog een reden om zich te verheugen: de zon schijnt. Dat belooft een mooie dag te worden, we hoeven alleen nog maar te trappen... Na een korte speech, vertrekken we voor een nieuwe dag zuivere MTB. We hebben flink wat energie nodig. Tot aan het dorp Chazelet, krijgen we gemakkelijk berijdbare of steile paden voorgeschoteld, met hier en daar wat duwen. We hebben het begrepen: dit wordt een zware dag. En nu verdwijnt de zon ook nog en verschijnen er dikke wolken. Toch beleven we fantastische momenten in de komende kilometers. Het mikpunt is de hoogvlakte van Emparis. Voordat we die bereiken, zullen we de fietsen een hele tijd moeten dragen. Dat is nooit zo'n leuke oefening, maar het hoort er nu eenmaal bij. We zijn immers in het hoog-

gebergte. Even later, krijgen we een geweldige beloning. Na een allerlaatste inspanning, komen we op een grasvlakte terecht, op een hoogte van ruim 2000 meter. Met die grijze en bewolkte lucht, is de sfeer niet zo vrolijk. In de komende kilometers zullen heel wat deelnemers echter de verrassing van hun leven krijgen want die ongerepte landschappen zijn werkelijk heel erg mooi. Na een snelle singletrack, verliezen we plots aan hoogte via een prachtige afdaling met haarspeldbochten. Tot aan het dorp Besse, kunnen we ons geluk niet op. Na deze mooie portie MTB, moeten we toch weer klimmen om opnieuw op de hoogvlakte van Emparis te rijden. Dat betekent een tiental kilometer op gemakkelijk berijdbare maar toch heel vermoeiende paden. Niet echt om over naar huis te schrijven maar het beste moet nog komen. Eerst rijden we in de herfstkleuren op een smal spoor dat door het gras kronkelt. De Col du Souchet (2300 meter) is de allerlaatste van de wedstrijd. Nog een laatste inspanning en we krijgen het einde in zicht. De lange afdaling naar La Grave, waar geen eind aan schijnt te komen, gebeurt in twee delen. Eerst heb je een heel leuk, snel en steil pad, echt fantastisch. Op die hoogte is het uitzicht op de gletsjers van het gebergte La Meije verbluffend mooi. We moeten echter onze aandacht concentreren op het laatste stuk. Weer

ZE HEBBEN HET GEZEGD...

DONOVAN DIEU

28 jaar, Merbes-le-Château

"Het is een pracht van een wedstrijd. Je moet wel meer dan een beetje getraind zijn omdat de hellingen lang zijn en dikwijls eindigen met een draagpartij op GR-achtige paden. Voor de afdalingen heb je wat durf nodig, en je hebt wat technische kennis nodig om ervan te kunnen genieten. Het gemiddelde is laag, zelfs in de afdaling. Omdat ik voor het eerst aan een dergelijke organisatie meedeed, had ik voor de formule in 1 dag gekozen. Mijn bedoeling is terug te komen om deel te nemen aan de tocht over twee dagen".

DANIEL KAISE

52 jaar, Mazy

"Deze wedstrijd klopt precies met mijn verwachting: het is een beetje extreem. Maar je weet wat je te wachten staat! De organisatie is uitstekend, de ravitailleringen zijn heel goed en dit alles voor een redelijke prijs. Hoewel om 6 uur 's morgens vertrekken toch niet echt mijn ding is! Ik zou graag nog eens terugkomen, maar dan met een elektrische fiets".

MARIE HAQUENNE

43 jaar, Chastre

"Ik doe voor de tweede keer mee, en ik vind het nog steeds even leuk om op al die singles te rijden in dit grandioze landschap van La Meije".

JOSEPH DE VESTELE

43 jaar, Chastre

"Het draagwerk op de Galibier is en blijft moeilijk en om nooit te vergeten. Gelukkig zijn er steeds afdalingen! Ik deed voor de tweede keer mee en ik kan deze wedstrijd alleen maar warm aanbevelen!"

rijden we door het dorp Chazelet, en daarna volgt er een afdaling met haarspeldbochten die voor hoogtevreesklanten een marteling wordt. Als je maar even verkeerd stuurt, maak je een duik in de hel. Hulpverleningsdiensten en enkele vrijwilligers staan voor ons klaar. Alles loopt gelukkig goed af en we kunnen eindelijk naar de eindstreep rijden. Een prachtige apotheose voor dit weekeinde in Oisans. Dankzij deze Ultra Raid de La Meije, konden we een buitengewoon parcours ontdekken. Volgende cijfers geven je een idee van de moeilijkheidsgraad van deze Franse wedstrijd: op de 150 deelnemers die op zaterdag vertrokken, zijn er slechts 30 die de totaliteit van de 110 kilometer hebben uitgereden. En toch is de Ultra Raid, dankzij de formule gespreid over 2 dagen, in het bereik van alle bikers die verzot zijn op wedstrijden in het hooggebergte. Er is natuurlijk wel een minimum aan voorbereiding nodig om het er heelhuids vanaf te brengen. Maar het grote genoegen dat je voelt als je deze schitterende route hebt uitgereden, wist ogenblikkelijk al het lijden weg. Pak je agenda en schrijf op: de 5de editie zal op 19 en 20 september 2015 plaatsvinden.

Stéphane Van Wongergher

Meer info op www.ultra RAID la Meije.nl